

ЗАТОЧЕНЦИ

Грѣй чуждо слънце въ тоя чужди край;
Устата жадъ, тъга душата трови.
Зловѣщо дрънкатъ тежкитѣ окови. . . .
Ахъ, до кога ли тоя пѣтъ ще трай!

Ей падна вечеръ. Грохнали, безъ мощь
Оковитѣ си тѣ едвамъ влечаха. —
Посрѣдъ поле низамитѣ ги спряха:
Ще се нощува тука тая нощъ.

Единъ о другъ привързаха ги пакъ,
И скоро всички тежкѣ сънь обори.
Единъ отъ тѣхъ очи си не затвори
И бдѣ за дълго, буденъ въ нощний мракъ.

Размѣрний ходъ на нощния стражаръ
Дочуваше едвамъ той въ тишината,
Сегизъ-тогизъ и звѣнъ отъ желѣзата
На, въ сънѣ сепнатъ, нѣкой свой другаръ.

А надалеко бяха го мечти
Унесли—въ равни бащини му двори. . . .
И той очи въ просъница затвори — —
На явѣ чуденъ блѣнъ му се вѣсти: